

„Svetlo svieti v tme, ale tma Ho nepohltila“(J 1,5)

Svetlo Pravoslávia

SPOLOČENSKO -DUCHOVNÝ OBČASNÍK

pre stredné Slovensko

číslo 20, rok 2008

Drahí bratia a sestry v Christu,

toto číslo Svetla Pravoslávia je v tomto roku posledné a tak verím, že si ho s radosťou a záujmom prečítate a duchovne vás posilní.

Žiaľ, okrem nášho časopisu, na strednom a západnom Slovensku nevychádza žiaden iný pravoslávny časopis. A aj to je pre mňa veľká výzva a zároveň odhodlanie, aby som časopis vydávala naďalej.

*Možno si niekto pomyslí, načo sa trápim, aj tak je nás pravoslávnych na Slovensku málo a škoda námahy. No ja s tým nesúhlasím, práve naopak. Ľudí treba informovať, s ľuďmi treba hovoriť, pretože skutočnosť je taká, že o svätom Pravosláví sa tu vie veľmi málo a mnoho vecí je chybných a skreslených. Nie sme žiadna ruská cirkev (ako som mnohokrát počula), ani sekta, ale sme Cirkev založená Isusom Christom takmer pred 2000 rokmi. Nie sú to moje výmysly, ale holé fakty. Kto neverí, nech si preštuduje nesfalšovanú históriu. **Starec Porfirij hovoril: "Pravda je v Pravosláví. Ja som ju prežil a poznal ju vďaka blahodati (milosti) Božej. Existuje mnoho svetiel, ktorá na vás učinia dojem, ale pravé svetlo je len jedno."***

*Z vlastnej skúsenosti viem, že vo sv. Pravosláví našlo mnoho ľudí odpovede na otázky, ktoré ich trápili. V Pravosláví našlo mnoho ľudí pokoj, ktorý márne hľadali niekde inde. V Pravosláví našli nádej, po ktorej tak túžili. A napokon v Pravosláví našli to najdôležitejšie; **lásku, bez ktorej sa ťažko žije. Lásku ku Christovi, lásku k svojim blíznym a lásku k Cirkvi. K našej pravoslávnej Cirkvi!!!***

Prajem vám príjemné čítanie.

sestra v Christu Jana

Starec Porfýrios

Kavsokalyvita (10. časť) - Cirkev je pozemský raj

Tým, že uctievaš Boha a skláňaš sa pred Ním, pociťuješ raj. Akonáhle poznáš a zamiluješ si Christa, opäť pociťuješ raj. Raj totiž začína už tu, na zemi. Cirkev je pozemským rajom, podobným tomu na nebesiach. Ten istý raj, ktorý je na nebesiach, je i tu na zemi. V ňom sú všetky duše ako jedna, sú zjednocované podobne ako tri osoby Svätej Trojice. Našou hlavnou starosťou musí byť to, aby sme sa oddali Christu a zjednotili sa s Cirkvou. Ak sa oddáme Božej láske, vojdeme do Cirkvi. Ak ale nevojdemo do Cirkvi a nezjednotíme sa s pozemskou Cirkvou ešte tu na zemi, existuje nebezpečie, že stratíme i Cirkev nebeskú. A keď hovoríme o Cirkvi nebeskej, nedomnievajme sa, že v budúcom živote nájdeme záhrady s rajskými kvetmi, hory, bystriny a vtáčiky. V budúcom živote neexistujú pozemské krásy, o akých sme tu hovorili, ale niečo dočista iné, vyššie. Ale aby sme toho dosiahli, musíme na našej ceste prejsť týmito pozemskými obrazmi a krásami.

Ten, kto žije v Christu, vytvára jednotu s Ním, s Jeho Cirkvou. Prežíva posvätné bláznovstvo. Jeho život sa odlišuje od života ostatných ľudí. Je plný radosti, svetla, veselosti a vzkriesenia. Hľa, taký je život Cirkvi, taký je život podľa Evanjelia, Božie Kráľovstvo. „Kráľovstvo Božie je vnútri vás...“ (Lk 17,21). Vchádza do nás Christos a my sa nachádzame v ňom. A stáva sa niečo podobného, ako keď kúsok železa vložený do ohňa získava charakter ohňa a svetla, mimo dosah ohňa sa však železo opäť stáva pevným kovom – železom, temným a chladným.

V Cirkvi dochádza k božskému spojeniu, stávame sa zbožštenými. Keď sme spolu s Christom, prebývame vo svetle, a keď žijeme vo svetle, nie je okolo nás žiadna tma. Toto svetlo však nie je večné, vždy záleží na nás. Dochádza opäť k niečomu podobnému ako v prípade s oným železom, ktoré sa mimo ohňa stáva temným. Tma a svetlo sa neznášajú, sú navzájom nezmieriteľné. Nikdy nemôžeme postaviť vedľa seba súčasne svetlo a tmu. Svetlo, alebo tma, jedno, alebo druhé. Keď zapáliš svetlo, tma odchádza...

z kap. „O Cirkvi“

Starec Porfýrios Kavsoalyvita (11. časť) - Christos je naše láska, náš éros

Christos je naša radosť, pravé svetlo, šťastie... Christos je i naša nádej. Naším putom s Christom je práve láska, éros, nadšenie, túžba po božskom. Christos je všetkým. On je našou láskou, je naším érosom. On je nehynúci éros, éros Christa. Odtiaľ pramení všetka radosť.

Sám Christos zosobňuje túto radosť. Ide o takú radosť, ktorá z teba činí úplne iného človeka. Hovorím o duchovnom bláznovstve (jurodivosti), ale v Christu. Táto radosť ťa opíja ako čisté víno a ty chápeš, že ide o víno duchovné. Len spomeňme, čo hovorí sv. prorok Dávid: „Strojíš stôl pred mojou tvárou, naproti mojim nepriateľom, hlavu mi pomazávaš olejom, je

preplnený kalich môj...“ (Ž 23,5) Duchovný nápoj (víno) je neriedený, pravý, rýdzy, veľmi silný, a keď ho piješ, podliehaš jeho sile, ktorá ťa opíja. Táto božská opojnosť je v skutočnosti Boží dar, ktorý sa udeľuje tým, ktorí sú „čistého srdca“ (vid' Mt 5,8).

Bez ohľadu na to, ako veľmi sa budete postiť, koľko zemných poklôn učiníte, koľko vsenočných bdení s túžbou prežijete... vždy sa radujte! Majte radosť Christovu. On je totiž radosťou, ktorá trvá večne, ktorá prináša večné potešenie. Jedine radosť nášho Pána môže priniesť do duše človeka pevný a spoľahlivý pokoj, onú miernu veselosť a najradostnejšiu blaženosť. Pán nám daruje radosť, naplňujúcu človeka šťastím, radosť, prevyšujúcu každú radosť ... Christos si praje a nachádza zaľúbenie v tom, že okolo seba rozdáva radosť, aby obohatil svojich verných radosťou. Praje si, aby „(naša) radosť bola úplná“ (1 Ján 1,4).

Také je naše náboženstvo. Toho sa musíme držať. Christos je, ako som už mnohokrát povedal, moje deti, naším Rajom. Čo je vlastne Raj? No predsa Christos. Odtiaľ, od Neho, začína Raj. On je presne oným skutočným Rajom, a všetci tí, ktorí tu na zemi žijú v Christu, žijú v skutočnosti v Raji. Áno, je to presne tak, ako vám hovorím. Je tomu tak, skutočne, naozaj, verte mi! My sa len musíme vynasnažiť, aby sme našli spôsob, ako

zostaneme v svetle Christovom. Nejde o to, že budeme činiť to, čo sa od nás formálne očakáva. Podstatou všetkého je to, aby sme boli spolu s Christom. Nech povstane duša a zamiluje si Christa, aby sa stala svätou. Nech sa oddá božskému érosu. Tak si nás zamiluje i On. Jedine tak sa naša radosť stane nehynúcou.

Vôbec najviac si Christos praje, aby nás naplnil radosťou, pretože sám je prameňom všetkej radosti. Táto radosť je darom od Christa. Práve vnútri tejto radosti môžeme Christa poznať. Nemôžeme ju ale poznať, ak On nás nepozná. Opäť sa obráťme k sv. prorokovi (Dávidovi) a k jeho poučeniu: „Ak nebude Hospodin stavať dom, nadarmo sa usilujú tí, ktorí ho stavajú.“ (Ž 127,1)

Práve toto, čo sme hovorili vyššie, chce získať i naša duša. Ak sa náležito pripravíme, Božia milosť nám to všetko udelí. Nie je to obtiažne. Keď celou dušou prijmem milosť, všetko sa stane jednoduchým, naplneným radosťou, Božím požehnaním. Božská milosť neustále klope na dvere našej duše a čaká, až otvoríme, aby vošla dnu, až k smädnému srdcu, aby ho napojila. Ono naplnenie je sám Christos, Presvätá Bohorodička, Svätá Trojice. Aké sú to krásne veci, len uznajte!

Pokiaľ skutočne miluješ, nachádzaš sa v jednote, i keď možno nevieš, že túto jednotu prežívaš. Nevnímaš ani autá, ani ľudí okolo seba, vôbec nič. Nachádzaš sa vo svojom vnútri s tým, koho miluješ. Žiješ len pre neho, skrze neho sa raduješ, on ťa naplňuje inšpiráciou. Či to nie je pravdivé? Myslite na to, aby osobou, ktorú budete milovať, bol Christos. Christos v tvojej mysli, Christos v tvojom srdci, Christos v celom tvojom bytí, vo všetkom Christos.

Christos je život, prameň života a radosti, prameň pravdivého svetla, Christos je všetkým. Ten, kto miluje Christa a ostatných ľudí, ten žije skutočným životom. Život bez Christa znamená smrť, utrpenie. Taký stav vo svojej podstate už nie je životom. Ide o utrpenie, opak lásky. Život, to je Christos. Láska znamená, že „žijeme životom Christa“. Buď sa nachádzaš vnútri života, alebo ťa pohlcuje smrť. Záleží na tebe, akú cestu zvolíš.

Naším hlavným cieľom sa preto musí stať jedno – láska ku Christu, láska k Cirkvi, k nášmu blížnemu. Láska, uctievanie Boha a túžba po Christu a jednota s Ním, s Ním a s jeho Cirkvou, to všetko predstavuje náš pozemský Raj. Láska ku Christu je tiež láskou k nášmu blížnemu, ku všetkému, dokonca i k nepriateľom. Kresťan cíti bolesť za všetkých, túži po tom, aby všetci boli spasení, aby všetci mohli skúsiť Božie kráľovstvo. To je skutočný prejav kresťanstva. Prostredníctvom lásky k nášmu bratovi sa môžeme naučiť

milovať Boha. Skúsme po tom túžiť, zo srdca si to prajme, nech už sme toho hodní, alebo nie... Božia milosť prichádza vždy prostredníctvom nášho brata.

Keď milujeme nášho brata, milujeme tiež Cirkev, a tým i Christa. Nachádzame sa predsa vnútri Cirkvi... A teda, keď milujeme Cirkev, milujeme tiež sami seba.

preložené z češtiny

z kap. „O Božskom érose“

Napísali ste nám:

Welcome home: VÍTAJTE DOMA

Začiatkom roku 2008 sa mi Božím riadením do rúk dostala, predtým úplne neznáma, úprimná a neobyčajne sviežo napísaná kniha, bývalého protestanta a terajšieho PRAVOSLÁVNEHO kňaza menom Peter E. Gillquist: „**Becoming Orthodox**“ (Stávajúc sa pravoslávny). V nej rozpráva o čase svojho života, pri ktorom sa on a ďalší ľudia, túžiaci po pravde, ako aj tí, ktorí ich nasledovali, stali pravoslávnymi kresťanmi.

Peter E. Gillquist je známy medzi pravoslávnymi Američanmi ako jeden z iniciátorov masového krstu ľudí väčšinou z protestantského prostredia, ktorí v roku 1987 masovo vstúpili do Christovej pravoslávnej Cirkvi antiochijského patriarchátu v Amerike.

Bolo mi veľkým potešením čítať o začiatkoch tohto mohutného hnutia, počínajúc otázkami o neznámej SÚČASNEJ Christovej Cirkvi, ktorá by mala to isté učenie ako Cirkev prvých storočí. Po postupnom odmietnutí protestantských, anglikánskych a katolíckych „cirkví“ sa pre nájdenie pravdy zapálení protestanti dozvedeli o sv. Pravosláví. Bolo to v čase, keď všetky ich sily zaberalo hľadanie, ako to oni nazývali, „Dokonaléj Cirkvi“ - Cirkvi Nového Zákona. Pýtali sa sami seba: „Čo sa stalo s Cirkvou, ktorú založil Isus Christos?“ alebo „Je v súčasnosti Cirkev, ktorá spĺňa kritériá Christovej Cirkvi?“

Skupina vysokoškolských evanjelistov zapálených pre Christa sa rozdelila na viac skupín, aby tieto nezávisle robili výskum, a v určenú hodinu sa stretli a zdieľali ich nové poznatky. Zistili, že starodávna – prvotná Cirkev bola Eucharistická, evanjelická a misionárska. Tiež zistili, že biskupi boli veľmi dôležitými osobami v tej dobe s ich okrem iného dôležitou zjednocujúcou funkciou. Skúmajúc takto bod po bode sa títo - s ich vtedajším stavom - nespokojní hľadači PERLY pravoslávia presvedčili, že ju našli. Cesta k nájdeniu Pravdy ale nebola jednoduchá. Museli začať s Niceo-carhradským symbolom (bez heretického Filioque), schizmou v roku 1054, pri ktorej sa Rímska časť definitívne odtrhla od Pravoslávia a stala sa konfesiou na čele s pápežom ako „námestníkom Božím na Zemi“ a končiac pri formách cirkevnej vlády – autoritatívnym pápežom na jednej strane a snemovým systémom na strane druhej.

Takto sa hľadači pravej Cirkvi dostali ku slovanským Cirkvám ako aj ku Cirkvi gréckej. Nadšenie z objavov na jednej strane sa stretávalo s trocha rozčarovaním nad novými poznatkami na strane druhej. Nič ľudské nie je dokonalé a toto rozčarovanie bolo podľa

môjho názoru zapríčinené práve ľudskými chybami v Christovej Cirkvi, s ktorými sa títo ľudia predtým priamo či nepriamo stretli.

Podľa Evanjelia teda „predali“ všetko, čo mali a „kúpili“ ju. Kúpili ju nielen pre seba, ale aj pred ďalších bratov a sestry, aby ich radosť bola úplná...

Po ODMIETNUTÍ (!!!) ich žiadosti o začlenenie do konštantinopolského patriarchátu sa obrátili na predstaviteľov antiochijského patriarchátu v Amerike. Po dlhých a náročných rozhovoroch, po hlasovaniach veriacich v jednotlivých farnostiach, sa tí, ktorí súhlasili so začlenením do pravoslávnej Cirkvi, dočkali.

15. februára 1987, bol slávny deň pre Pravoslávnu Cirkev. Šesťdesiat kňazov a diakonov, spolu s ďalšími dvesto veriacimi sa pred a počas sv. Liturgie PRIPOJILU ku sv. Pravoslávnej Cirkvi. Stalo sa to v katedrále sv. Mikuláša antiochijskej pravoslávnej Cirkvi v Los Angeles pod vedením znamenitého a múdreho metropolitu Philipa Salibu. Novopokrstencov vítali pozdravom „**VÍTAJTE DOMA**“.

Po tejto udalosti, ktorá vzbudila ohlas predovšetkým v amerických protestantských kruhoch, sa začali ku sv. Pravoslávniu pridávať ďalšie desiatky nových farností s ďalšími stovkami až tisícami nových pokrstencov...

Dúfajme, že takýchto prípadov bude viac, a heslo o. Petra a jeho druhov: „UROBME AMERIKU PRAVOSLÁVNOU“ sa bude čoraz viac stávať realitou.

Ing. Branislav Šomodík

2. príspevok

V dnešnej dobe, keď takmer každému chodí výplata na účet, je potrebné byť zvlášť opatrný pri podpísovaní tzv. bankomatových kariet vlastným menom!!!

Viacero otázok od pravoslávnych kresťanov ma prinútilo napísať túto krátku poznámku na túto aktuálnu tému:

Rada, ktorou sa pri používaní bankomatových/kreditných ako aj iných kariet s čipom vo vnútri riadim ja, je od pravoslávneho svätca konca 20. storočia - starca Paisija: **Používaj hocičo, ale nepodpisuj vlastným menom nič s čipom!!!!!!**

Čipové karty v zamestnaní používa v súčasnosti veľa ľudí. Takisto ako mnohí každodenne používajú platobné (bankomatové) karty, používam ich aj ja. Ale **NIJAKÚ** z nich nepodpisujem! Keď už podpis chcem, tak napíšem namiesto podpisu slovo: **NEPODPISUJEM**. To je všetko. Zatiaľ ma Boh drží a vychádza to. Keď to prestane fungovať, tak si budem musieť život zariadiť tak, aby som ich používať vôbec nemusel. Boh je všade, všetko vidí, tak sa nemáme prečo báť, pokiaľ sme všetku nádej vložili na Neho. On nás nikdy neopustí.

Bratia a sestry v Christu, ide o to, ale aby sme nestratili Božiu blahodať podpísaním akéhokoľvek čipu **VLASTNÝM MENOM**. To meno sme dostali pri svätom krste a podpísaním čipu s číslom Antichrista 666 sa tohto mena zriekame a vedome či nevedome sa dostávame pod moc toho Zlého.

Ak ste nejakú kartu vlastným menom už podpísali, tak ju spál'te v ohni, kajajte sa Bohu, vyspovedajte sa, zaopatrite si novú kartu a na ňu napíšte **NEPODPISUJEM** alebo tam nenapíšte nič. Karty sú, bohužiaľ, v tejto dobe všade a my musíme nejako prežiť...

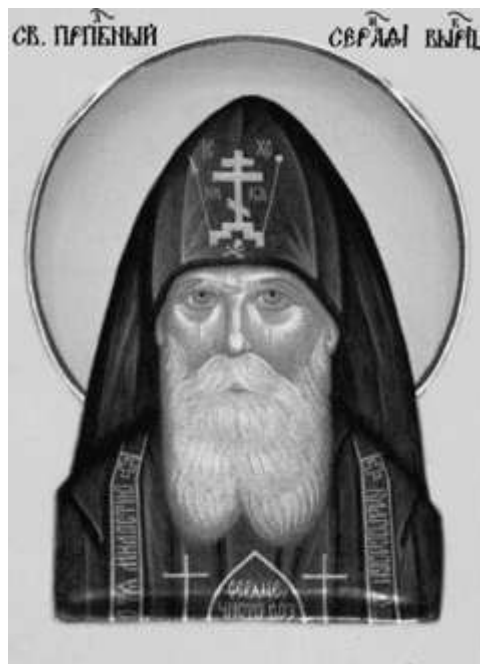
Potraviny kúpené v obchodoch, ako aj akýkoľvek tovar s čiarkovým kódom, treba doma prežehnať Svätým Krížom, a niektorí ľudia ich aj pokropia svätenou vodou.

Ing. Branislav Šomodík

O škole psychoenergetiky Dr. A. D. K.

Rozhodla som sa, že do tohto čísla zaradím aj článok o sekte pod vedením doktorky A. D. T., ktorá šarapatí na Morave. Napísal ho nemenovaný pravoslávny kňaz pôsobiaci na Morave. Myslím si, že je dôležité informovať všetkých pravoslávnych kresťanov o tejto diabolskej pasci. Bud'me obozretní a nedajme sa oklamať žiadnym bludným učením!!!

„Už niekoľko rokov nepúšť'a duchovný otec našej farnosti k svätému prijímaniu žiakov z tejto školy (i keď sú formálne pravoslávny kresťanmi). Podľa mňa koná správne a nasledujem a podporujem ho v tomto konaní. Rôzne zvesti o činnosti pani A. D. K. sa nesú po celej moravskej cirkvi, ale nikto nevie nič určitého. Pretože sa jej škola presťahovala z okraja mesta Z. do farnosti J., začal som sa (ako tunajší duchovný správca) o záležitosť zaujímať intenzívnejšie a došiel som k záveru, že je

potrebné informovať o tejto sekte celú miestnu pravoslávnu Cirkev. Bývalí žiaci menovanej doktorky vydali závažné svedectvá a sú ochotní sa za svoje tvrdenia postaviť.

Z oficiálnych propagačných materiálov: Dr. A. D. K. poriada školu psychoenergetiky v cykle 10 lekcí a praktických cvičení zameraných na: rozvoj mimozmyslových schopností, energobioinformatiku, astrologiu, parapsychologiu, fyziognomiu, numerologiu, chiromantiu, transcendentnú meditáciu gi. V ponuke je ďalej spojenie so svätými a hierarchia vesmíru, uzdravovanie na diaľku i telefonicky, výučba vo veciach zákona prevetľovania a zákona karmy, vplyv planét na osud človeka, proroctvá, intímne vzťahy a astrológia, jasnovidectvo, telepatia, telekinesia, levitacia, určenie smrti a predĺženie života, význam čísel, číslic, historické údaje, Kabala... A aby som nezabudol, je vyučované i náboženstvo.

Vybral som tie "najzaujímavejšie" tematiky, pretože ponuka je na desiatich stranách A4. To ale nie je pre moderného človeka nič otrasného, práve naopak. Alternatívna medicína je dnes vyhľadávaná a preto Dr. A. D. K. nemá o žiakov núdzu - a to o žiakov platiacich. Cena kurzu pred cca desiatimi rokmi bola päť tisíc korún. Niektoré úkony sú platené zvlášť, napríklad: lotosový kvet s A. D. K.: približne 500 Kč, osobná karma: okolo 7000 Kč, karma rodinná: 20.000 Kč, za hodinu osobnej konzultácie s A. D. K. zaplatia žiaci neuveriteľných cca 20.000 Kč.

Žiaci, ktorí zostávajú dlhodobými členmi spoločenstva (pravdepodobne platia mesačné paušály), sú privedení Dr. A. D. K. k viere v Boha a Isusa Christa a k Pravoslávii (*pani doktorka ich vyzve, aby sa dali od pravoslávnej Cirkvi pokrstiť*). Po krste a zjednotením s pravoslávnou Cirkvou sa zapoja do aktívneho života v Cirkvi. Keď sú z nich kresťania, sú všetci bez výnimky znovu "prekrstení a pomazaní" od Dr. A. D. K. Tá ich potom vychováva vo viere, že Cirkev je zastaralá a ona je tou modernou cirkvou. Často sa v škole schádzajú na modlitbách, ktoré pani A. D. K. osobne vedie - modlitby sú podľa svedectiev k rôznym, neurčitým "Božstvám". Dokonca žiadala nášho duchovného otca, či by jej nezohnal žehnajúci kríž (pochopiteľne odmietol)! Na týchto seansách sa všetci posadia do lotosového kvetu a sústredujú sa a očisťujú rôzne osoby "od hriechu". Takto "očisťovali" kňaza, biskupov vrátane metropolity, sväté miesta a i samotnú Cirkev! Uprostred domu, v ktorom sa schádzali, bola vyhĺbená veľká jama, ktorá mala slúžiť k očisťovaniu sveta, a snád' k asketickým samotkám jednotlivcov.

Dnes tu sú už vychovaní inštruktori, ktorí vedú školu i za neprítomnosti Dr. A. D. K. Na seansu sa údajne obliekajú do špeciálnych "kňazských" rúch. Pani A. D. K. sa teraz venuje vedeniu novej založenej školy v Ostrave. Používa rovnaké praktiky. Snaží sa spolupracovať s klérom a vodiť do

chrámu ľudí, ktorých tu nechá pokrstiť, aby ich potom z Pravoslávia vytrhla.

Prečo sú ale žiaci najskôr pokrstení Cirkvou a až potom prekrstení pani A. D. K.? Preč ich nepokrstí hneď sama? Vysvetlenie je len jedno. Spoločenstvo sa považuje za nadcirkevné, za vyššie postavené a za vyvolené. Povýšenie sa nad Cirkev je ale povýšením sa nad Telo Christovo, teda vyvýšením sa nad Christa, nad Boha. Pôvod tejto myšlienky je u padlého anjela (satana), a je starší než viditeľný svet! Možno je to i neúmyselné, ale pritom dokonalé, lebo žiaci, ktorí sa chcú z tohto spoločenstva vytrhnúť a žiadajú Cirkev o pomoc, sa už nemôžu očistiť skrze tajinu krstu, ale zostáva len a len skutočné, ťažké, usilovné pokánie. Viem o čom hovorím, pretože služba svätej Tajiny pomazania chorých u jednej z takto sa navrátiacich osôb sa mi v priebehu obradu stala skutočným exorcizmom - po pomazaní svätým olejom na tvári sa začala nadrapovať, po dokončení pomazania sa zvalila na zem, sliny pri ústach a nadrapovanie trvalo až do ukončenia modlitieb.

Ľudia, ktorí sa od A. D. K. navracajú k Cirkvi, popisujú šialené sny, ťažké bolesti v oblasti kostrče, kadiaľ "prijímali energiu", a niektorí dokonca skončili v psychiatrickej liečebni. V zásade sa všetci zhodujú v tom, že je ťažké sa dostať z vplyvu energetického pôsobenia Dr. A. D. K.!

Systém bioenergetického pôsobenia je veľmi nebezpečný zvlášť v tom, že je potrebné odniekiaľ nabráť energiu, ktorou sa potom pôsobí. Táto energia sa berie zo stromu, ale, čo keď je ten strom chorý, alebo zo zeme, ale, čo keď je tam zóna, hrob, alebo odpadová skládka, ale najčastejšie sa berie z priestoru nad nami, snaha je o energiu kozmickú (je to práca s predstavou - ilúzia). Taký človek nie je nikdy so skutočnou istotou schopný rozpoznať, či sa jedná o energiu kladnú, či zápornú. A i tu platia fyzikálne zákony, že keď niekde vezmem, tak to tam musí chýbať! Čo keď v blízkosti leží stará chorá pani a niekto jej začne odoberať posledné zvyšky síl? Nech berú z hocikade, nikdy to nie je dobro, pretože iba Boh je dobrý! Pri takejto práci s neurčitými energiami, ktoré do seba tieto osoby nasávajú, si nenávratne poškodzujú organizmus. Pravoslávni kresťania sa otvárajú v modlitbách a v sv. prijímaní iba Bohu, ibaže oni sa otvárajú kadejakej nečistote v okolí, a možno i podsúvaným energiám pani doktorky alebo i samotným démonom.

Preto vás všetkých prosím, vyhnite sa všetkým systémom energetickej jogy, psychotronike, telekinéze a iným ohavnostiam - nikdy neviete, s čím pracujete - neviete, čo vlastne skutočne činíte!!! Zostaňte verní dobrému Bohu, pretože iba v Hospodinovi Bohu možno konať dobro. Nedajme sa oklamať večným klamárom a vrahom ľudí, diablom, ktorý zlo vydáva za dobro. Pokiaľ by som mal zhodnotiť činnosť školy vedenej A. D. K.,

nezostáva mi nič iné než konštatovať, že sa jedná o systémy prastarej čiernej mágie a čarodejníctva.“

Jonáš ZÁBORSKÝ (1812-1876)

pokračovanie z minulého čísla

Dejiny kráľovstva uhorského

V uhorskom kráľovi Samuelovi Abovi videl Záborský predstaviteľa pravoslávnej a demokratickej stránky. Aj boj Gejzu a Ladislava so Šalamúnom je pre Záborského bojom slovanských "poriadkov" s nemeckými.

Záborský nepochybuje, že Slováci mali svoje vlastné kniežatá (kňazov) aj vtedy, keď (západné) Slovensko, či Považie patrilo pod Čechov alebo Poliakov. Popri "svojskej rázovitej interpretácii historických javov" v posudzovaní niektorých detailov prejavuje Záborský veľkú kritickosť. Viaceré listiny považované vtedy (a čiastočne aj neskôr) za pravé (Pannonhalmská, Nitrianska) označuje ako falošné.

Uhorsko pre neho v 11.-12. storočí bolo kráľovstvo s prevahou etnického živlu slovanského, navonok reprezentovaného Pravoslávím a podľa neho aj niektorí príslušníci arpádovského rodu boli vo vnútornej politike jeho reprezentantmi. Nedá mi, aby som aj toto pripomienkovala "iba pod textom", lebo z mojich predchádzajúcich materiálov, ktoré som spracovala v jednotlivých kapitolách tejto práce je jednoznačné, že viacerí predstavitelia slovenského národného života vedeli o tejto počiatkovej tendencii uhorských kráľov (Sasinek, Radlinský).

Pokračujme však ďalej v prehľade Dejín kráľovstva uhorského". So zreteľom na civilizačný vývoj považuje Záborský príchod Maďarov, Kumánov a Pečenehov za činiteľov priamo dozadu vrhajúcich už dosiahnutý stupeň, lebo pod ich vplyvom "zdiveli aj tu bývajúci Slovania a Rumuni, stali sa národmi obmedzenými na pluh a pastierstvo, upustili od remesiel a obchodu", a preto potom (od čias Gejzu II.) museli uhorskí panovníci pozývať Nemcov.

Druhé občasie, 1173-1301, charakterizuje Záborský ako "tmavé, poverčivé a bigotné, v ktorom "západná cirkev panuje už v Uhorsku s veľkým dôrazom, samojediná, feudálna sústava je už v plnom rozkve, páni a preláti mohutnejú, kráľovská moc sa stáva stále slabšou". Venuje sa tu prevažne politickým dejinám, až potom hospodárskym a sociálnym, čo v jeho časoch bolo zvyčajné. Často komentuje a hodnotí vývoj pomerov náboženských, pričom sa akcentuje pánovitý postup rímskej kúrie, najmä v prvej tretine 13. storočia za Ondreja II. a potom pri bojoch o trón, začínajúcich práve z iniciatívy rímskej kúrie už koncom 13. storočia. Boj proti Pravosláviiu sa v týchto časoch, aj podľa Záborského, obmedzoval len na Halič, Bosnu, Srbsko a Bulharsko, na ktoré malo uhorské kráľovstvo striedavo väčšiu či menšiu ingerenciu.

Vo vzťahu k dejinám Slovenska a Slovákov Záborský pripomína snahu Rudolfa Habsburského (koncom 13. stor.) rozdeliť Uhorsko tak, aby územie na sever od

Dunaja pripadlo k Čechám, na juh od Dunaja k Rakúsku. V tomto období sa síce rozšírilo uhorské kráľovstvo, ale podľa neho len preto, že sa stalo ochotným nástrojom Ríma v boji proti kacírom a okolitým pravoslávny krajinám.

Tretie občasie, 1301-1395, má 388 strán. Žigmund sa stal síce uhorským kráľom už po korunovácii 31. marca 1387, no Záborskému Anjouovské obdobie končí až smrťou Márie, manželky Žigmundovej, dcéry Ľudovíta I., roku 1395. Obdobie Anjouovcov charakterizuje ako dobu, v ktorej sa "pretrhuje na čas tá choroba, na ktorú Uhry od počiatku kráľovstva strádali, až r. 1526 dostrádali, neviazanú, divú pánovládu". Záborský uvádza, že na začiatku tohto obdobia v Uhorsku "Slováci a Chorváti tkajú hlavnie deje". Obširne dokazuje osobnú účasť Matúša z Trenčína v rozhanovskej bitke (čo možno považovať za jeho vlastný výskum) a predpokladá, že po nej sa Matúš zaoberal myšlienkou odtrhnutia Považia od Uhorska i podrobne dokazuje dlhé prežívanie názvu "zeme Matúšovej" v tradícii. Vzhľadom na jeho náboženské zásady považoval Záborský Matúša z Trenčína "za celého Žižku, ktorý pripravil husitom ochotné prijatie pod Tatrami". Anjouovským obdobím podľa Záborského končí samostatný vývoj Uhorska, ktoré sa dostáva dovtedy do priameho vplyvu Nemecka (čo bolo iba dočasne prerušené za Mateja Korvína).

-
1. MARSINA, R. Jonáš Záborský a jeho dejiny kráľovstva uhorského. In Bibliografické štúdie VIII, 1978.
 2. ZÁBORSKÝ, J. Dejiny Veľkej Moravy a počiatky Uhorska. 1929.

Iné historické práce

Z iných historických prác Záborského sa dozvedáme tiež zaujímavé veci o histórii Slovákov, ktorá bola spočiatku úzko spätá s východnou cirkvou (rozumej – Pravoslávím). Začítajme sa teda aj do týchto riadkov, ktoré publikoval v časopise Lipa a išlo o najstaršie dejiny Uhorska. Vyslovil tú hypotézu, že Koppány alebo Kupa, kmeňový náčelník v Zadunajsku, predstavuje odbojného slovanského veľmoža. Podľa neho Kupa, alebo Kuba nie je menom, ale vraj spotvoreným pomenovaním od slova župan. Na potvrdenie tejto hypotézy argumentuje tým, že v Zadunajsku východná alebo pravoslávna Cirkev mala silné pozície a že i Maďari prijali kresťanstvo pôvodne grécko-slovanskej, čiže východnej liturgie. Aj keby hypotéza o pôvode mena alebo slova Kupa či Kuba nebola pravdivá, hypotéza o východnom krste Maďarov má objektívne základy a skutočný historik by sa musel pozrieť pravde do očí.

Ďalej Záborský píše, že Maďari neprešli k novej viere takrečeno cez noc a že obyvateľstvo pôvodne vyznávalo grécko-slovanskú liturgiu podobne ako Štefan I., ktorý len vtedy prestúpil na latinskú liturgiu, keď sa oženil. Pravoslávna liturgia zohrávala dosť významnú úlohu medzi Maďarmi do prvej polovice 9. storočia. A latinská liturgia definitívne zvíťazila až po vymretí Arpádovského rodu. Stalo sa tak až za vlády Anjouovcov, ktorí ako exponenti pápeža mali mocensko-politický a ideový záujem na upevnení latinskej liturgie a kresťanstva západnej proveniencie v Uhorsku.

V Letopise Matice slovenskej č.32 z roku 1873 v článku Slováci a ich deje v IX. stoločí píše: "Dávno pred kráľom Štefanom prijali kresťanstvo (myslí tu Maďarov)

z Carihradu a ich viera bola nazývaná "starou". "Potom ich Gejza a Štefan upravili do cirkvi latinskej", lebo k tomu "smerovalo apoštolovanie Nemcov v Uhrách."

Posledné meranie síl medzi prívržencami pravoslávia alebo grécko-slovanskej liturgie, medzi ktorých Záborský zaraďuje aj štyroch známych odbojných predstaviteľov Achtuma, Gyulu, Keána a Koppány a medzi nich aj Matúša Trenčianskeho a jeho spojencov Abovcov, prebehlo podľa neho na východnom Slovensku. Osudná bitka pri Rozhanovciach r. 1312 s konečnou platnosťou rozhodla o víťazstve západnej cirkvi.

Spomínanie Koppány uvádza aj v Letopise Matice v č. 15 z roku 1868, s. 48-52: "posledný hrdina národa slovenského za Dunajom", ktorý, "iste nezmeškal spojiť sa i s osedlými už tam, z čiastky tiež už pravoslávnymi, z čiastky ešte pohanskými, Maďarmi".

Tohto Koppány uvádzame v hypotéze o vzniku alebo pôvode mena Kupa alebo Kuba (s. 77).

Keďže Záborský došiel k týmto záverom vo svojom vedeckom bádani, vyvodzoval z toho to, že nemôžeme Slovákov považovať za nekultúrne, nehistorický a nič neznamenajúci národ. V snahe dokázať, že grécko-slovanská liturgia mala vplyv a významné postavenie na kráľovskom dvore, Záborský napr. dokazoval, že meno Waik je slovanského pôvodu, že Waik je Vojak alebo Vojko. Podľa neho Waik je skrátené Venek a meno Štefan a Venek je jedno, lebo je gréckeho pôvodu. Ak toto meno znelo s prídavkom u Slovanov obľúbeným "slav" teda Venek=Venceslav. Ďalej vysvetľuje prečo nosil Štefan pred krstom toto meno. Lebo už bol krstený podľa východného obradu a krst Vojtechov bol len opakovaným krstom (prekrstovaním). K tomuto názoru sa prikláňal aj František, Sasinek. Poznal prácu Jonáša Záborského a odvodzoval meno Štefan od Waic. Waic=Vác, Vác=Sláv z toho Vence-slav=Stefanos (grécky). Vychádzajúc z toho je Waic=Stefanos. Na základe tohto dokladu Záborský postupuje k názoru, že povstanie v Zadunajsku pod Kupovým (Koppány) vedením nebolo vedené na obranu pohanstva, ako sa to v starých kronikách uvádza, ale na obranu východnej slovanskej liturgie proti latinizmu.

Aj Sasinek je toho názoru, že Štefan I. chránil aj záujmy východnej cirkvi (samozrejme, kým sa mu to hodilo - pozn. moja). Záborský k svojmu štúdiu poznamenáva v ironickom tóne, že správy viacerých kroník sú nespoľahlivým prameňom, lebo kronikári 13. a 14. storočia písali iba to, "čo im duch svätý pošepnul". Ďalej uvádza, že Maďari majú svoje dejepisné knihy, ale nemajú dejepis, lebo maďarskí historici nepíšu dejiny objektívne, a podávajú ich s politickým zámerom a s prepiatou zaujatosťou.

Keď sa začal venovať objektívnemu štúdiu dejín Uhorska a Slovákov zvlášť napísal Viktorinovi: "... ja som už nechal básnickej činnosti vyjma daktorých maličkostí. Oproti tomu zberám materiál ku kritickej histórii Uhorska do časov Žigmundových. Hoc to i nikdy nevyjde, alebo sa stane zbytočným vydaním Histórie Hostinského, aspoň mi prejde čas dakým zamestnaním".

Jonáš Záborský, ako môžeme usúdiť z listov J. Viktorinovi, tušil, že sa jeho práci nedostane patričného uznania, aj preto väčšinu svojich rukopisov po zatvorení Matice slovenskej odkázal Matici českej. Časť poslal do biskupskej knižnice v Prešove, no veľa sa stratilo pri výstavbe novej fary v Žubčanoch. Tu bolo jeho posledné

pôsobisko. Zomrel v roku 1876, ale zanechal dnešným historikom veľký odkaz:" Naši historici budú mať neľahkú úlohu. Ťažko budú bojovať proti nešvárom, lebo od historika sa vyžadujú svedectvá a tie sú na strane tých, čo nachádzajú v kronikách a legendách pre seba milú pastvu. Tu teda neostáva nič iného, akože by básnik mal chytiť do ruky kyjak Heraklov a zahlušiť neplechu. Jemu možno predstaviť situáciu (vec) i podľa pravdepodobnosti, ožiarit minulosť podľa domýšľania."

1. TAJTÁK, L. K niektorým otázkam slovenskej historiografie v 60. a 70. rokoch 19. storočia a historické práce Jonáša Záborského. In Bibliografické štúdie VIII, 1978.

Mgr. Elena Nemčíková

Výroky svätých otcov

Starec Gabriel hovoril, že hriech vedie k bezverectvu. K tomu dodal: "Každý človek má sklon ku zlu a k hriechu, ale ak v ňom zotrvá a odhodlá sa k ďalšiemu, väčšiemu zlu, potom tým zadusí svoje svedomie, a následne kvôli tomu začne spochybňovať Božie prikázania a prestane veriť v ich správnosť; nakoniec sa dostáva do bezverectva a odcudzuje sa Cirkvi a jej Tajinám - predovšetkým Tajine pokánia (spovedi)."

(Gabriel Kazásis, athoský starec, 1886-1983; na Athose od r. 1910, bol igumenom monastiera Dionisiat; známy duchovný otec, spisovateľ, významný Svätohorec.)

O opozícii voči Jehovistom starec Porfirios hovoril:

"Chudáci lži-svedkovia Jehovovi, nech sa nad nimi Boh zmiluje! Jedni kresťania sa nad nimi rozčuľujú, druhí im nadávajú, tretí na nich podávajú sťažnosti. Lenže týmto spôsobom chiliazmus nepremôžu. Iba vtedy, keď sa sami posvätime, môžeme ich premôcť."

Starec Paisij Svätohorec:

„Ti, ktorí sa uspokojia s materiálnym svetom a neznepokojujú sa otázkou svojej spásy, sú podobní nerozumným vtáčikom, ktorí ticho zostávajú vo vajíčku, nesnažia sa rozbiť škrupinku a dostať sa von a radosť sa zo slnka. Takí ľudia sa nebudú radosť na nebi a zo života v raji, ale zostanú bez pohybu a umrú pod vaječnou škrupinkou..."

Starca Porfiria (z Attiky, 1906--1991, známy darom jasnozrivosti) sa pýtali, koho by doporučoval voliť vo voľbách do parlamentu.

"Čo pre teba môžu politici urobiť, keď sú sami zamotaní vo svojich duševných vášniach? Keď človek nemôže seba samému pomôcť, ako by mohol dokázať pomôcť druhým?"

"Keby sme boli skutočnými kresťanmi, potom by sme mohli vyslať do parlamentu -- pochopiteľne nielen kresťanskú stranu, ale kresťanov- politikov, a veci (spoločenské) by sa vyvíjali inak."

Zo spomienok na prenasledovanie kresťanov v Rusku. Začatok 30. rokov. Keď zatknutých kňazov deportovali na sever do táborov - s najväčšou pravdepodobnosťou na smrť, stala sa táto príhoda:

Zástup duchovenstva pchali do pristaveného vlaku. Kňazov, a niektorí boli veľmi starí, tlačili do nákladných vagónov; niektorí z tých najstarších sa tam ani nemohli dostať, bolo pre nich obtiažne sa tam vyškrabať. Pri dverách vagóna stál vojak, strážny, ktorý mal dozor. Naraz tento vojak uvidel Isusa Christa, ako stojí pri vchode do vagóna a pomáha kňazom dostať sa dovnútra; každého toho starca podopieral za lakeť. Keď tento vojak uvidel Christa, ktorého sami duchovní nevideli, odhodil pušku na zem, padol na kolená a uveril. Mučeníci odchádzali na smrť a Christos im pomáhal...

Iné rozprávanie

Skoro po tom, čo ma priviezli do lágra, večer, hodinu pred večierkou, prišiel ku mne človek a opatrne sa ma spýtal, či nechcem počúvať čítanie z Apokalypsy. Zaviedol ma do kotolne, kde sa dalo ukryť pred zrakmi donášačov a vedúcich. Tam, v polotme, v diere pripomínajúcu jaskyňu sa už zhromaždili nejakí ľudia a ohrievali sa u žhavého uhlia. Myslel som, že teraz odniekiaľ vytiahnu knihu, ale pomýlil som sa. V červených zábleskoch vstal človek a začal čítať Apokalypsu -naspamäť, ako sa ju naučil, slovo od slova. Keď umĺkol, povedal kurič, starší človek, ktorý to tu viedol: "A teraz pokračuj ty, Feodor." A vstal Feodor po spamäti recitoval nasledujúcu kapitolu. Potom časť chýbala, pretože ten, kto mal naučené pokračovanie, pracoval na nočnej smene. "Nuž, prečíta to zvlášť nabudúce," hovoril kurič a vyzval Petra. Tu som pochopil, že všetky hlavné texty svätého Písma sú rozdelené medzi týchto prostých ľudí, ktorí boli zavretí v lágri 10, 15, 20 rokov. Poznali naspamäť tieto texty, a tajne sa čas od času stretávali a opakovali ich, aby nezabudli.

Neskôr mi to pripomenulo román Raya Bradburryho: 451 stupňov Fahrenheita, v ktorom bola popisovaná "ideálna" spoločnosť, kde bolo všetko normalizované a preto bolo zakázané čítať knihy. Keď sa našli, boli pálené i s ich majiteľmi. Na konci románu sa píše, že kdesi za mestom sa schádzali ľudia – jeden hovoril: "Ja som Shakespeare," iný: "Ja Dante" apod. Tým bolo povedané, že jeden pozná naspamäť Shakespeara a číta ho ostatným, druhý pozná Danta atď.

Muži zavretí v lágri by rovnako tak mohli hovoriť: "Ja som Apokalypsa, kapitola 22," iný: "Ja evanjelium od Matúša" apod. To bola kultúra a viera v jej prvopočiatkovej podstate... Ako reťaz, od úst k ústam, z rúk do rúk. Od pokolenia k pokoleniu. Z lágra

do lágra. Je to jeden z najčistejších prejavov kultúry. Bez podobných ľudí na svete, bez takejto "štafety", by život človeka na zemi strácal zmysel.

Zo state A. Siňavského, Syntaxis

Modlitba k Presvätej Bohorodičke pred Jej ikonou nazývanou mliekom kŕmiaca

„Prijmi, ó, Panna Bohorodička, slzavé modlitby a prosby Tvojich služobníkov, k Tebe pribiehajúcich. Vidíme Ťa na svätej ikone, ako na rukách nosíš a mliekom kŕmiš Tvojho Syna a nášho Boha, Pána Isusa Christa. I keď si bez bolesti porodila, poznáš všetky materské smútky a bolesti a vidíš bezmocnosť ľudských synov a dcér. Preto sa vrúcne skláňame k Tvojmu uzdravujúcemu obrazu a v dojatí ho bozkávajúc Ťa prosíme, Najmilostivejšia Vládkyňa: nás hriešnych, v bolestiach rodiť odsúdených a so zármutkom kŕmiacich naše deti, milostivo nás ušetri a súcitne sa nás zastávajú. Deti naše, ako aj tých, čo ich rodili, zbavuj od ťažkých chorôb a horkých strádání. Daruj im zdravie a Tvoju

dobrotivú pomoc, aby tí, ktorí sú kŕmení, od sily v silu vyrastali a tých, ktorí ich kŕmia, naplň radosťou a útechou, ako i teraz Svojím príhovorom, z úst detí a ostatných Hospodin učiní Svoju chválu. Ó, Matka Syna Božieho, zľutuj sa nad matkami ľudských synov dcér a nad nemohúcim Tvojím ľudom.: postihujúce nás choroby skoro uzdravuj, utešuj naše žiale a zármutky, neprehliadaj slzy a povzdychy Tvojich služobníkov. Vypočuj nás v deň zármutku pred Tvojou ikonou sa skláňajúcich, v deň radosti a vykúpenia, prijmi od nás ďakovné chvály našich srdc. Povznes naše prosby k trónu Tvojho Syna nášho Boha, nech milostivý bude k hriechom a našim chorobám a nech rozprestre Svoju milosť na tých, ktorí poznajú Jeho meno, takto i my a naše deti oslávim Teba, milosrdnú zástankyňu a neochvejnú nádej nášho pokolenia, na veky vekov. Amen!

❖ Ako sa ľudstvo rýchlo vzdaluje kresťanskému duchu, bude sa vzdalovať uvažovaniu a správaniu svetských ľudí od spôsobu života a myslenia kresťanov – táto priepať tu vždy bola, ale poslednú dobu sa rýchlo prehĺbuje do nebyvalých rozmerov.

- ❖ Prorokoval to už sv. Antonín Veliký (4. storočie), keď dával radu, ktorá je úplnou antitézou dnešnej pokrokovosti, - aby ľudia nedôverovali sami sebe, ale vo všetkom sa spoliehali na Boha, čím prekonajú všetky pokušenia.
- ❖ našich dobách hovoril: "Príde doba, keď ľudia budú bláznit', a keď uvidia niekoho, že neblázni, postavlia sa proti nemu, tvrdiac, že on je blázon, pretože nie je ako oni."
- ❖ Svet Božieho Kráľovstva a tento svet sú akoby zrkadlové svety. To, čo má hodnotu a česť tu, nemá hodnotu a je bezcenné tam. Za čím sa ľudia tohoto sveta pachtia, je z hľadiska večnosti zbytočnosťou, resp. škodlivé.

Z duchovného hľadiska je najväčším šťastím, ktoré nás v našom živote stretlo, že sme sa stali pravoslávnyimi kresťanmi. Boli sme krstom omytí od hriechu a svätými Tajinami spojení s Bohom. Čo lepšieho môže človeka v živote stretnúť?

Básnické okienko

Počajev – miesto, kde slova nestačia

Je miesto opradené legendami,
podložené historickými faktami
i individuálnymi zážitkami.

Človek, keď tu prichádza,
je ako taká priadza:
spleť počutého i očakávaní,
čo z toho sa naplní?

Počajev je miesto,
kde cítite sa neisto aj isto.
Cez rešpekt a duchovné zákony
načerpáte tu pre seba kus živej vody.

Kým vo svete sa o Bohu hovorí,
tú cítite jeho plody:
jednak cez zázračné ikony,
ako aj mošči prepodobných.

Stopa Bohorodičky:

je niečo, čo pre nás sama nechala,
aby nám tú správnu cestu ukázala
a cez vyvierajúcu vodu – pomáhala.

Keď pristúpite k moščam svätých
máte aspoň na krátky okamih
pocit, že trochu z neba je na zemi,
že nejako tak asi vonia v raji.

Kapitolou o sebe, sú zázračné ikony,
pri ktorých sa vyzdraveli mnohí.
No nie každému dovoľia
pristúpiť k ním bez pokánia.

Všetko to tvorí atmosféru duchovna,
tmelom je však silná mníšska modlitba.
Chór, ktorý keď zaspieva
vytrhne vás z reality bežného dňa.

Nakoniec ostáva povedať
nechce sa vám odtiaľ odchádzať.
Človek sa tu cíti pokojne,
a predovšetkým vnútorne spokojne.

Hriech

Keď sa pozrieme na dejiny,
vinný je vždy niekto iný.
Veď najľahšie sa odsudzuje,
blížny sa takto kameňuje.

Ešte možno povieme,
veď my takto nežijeme.
Ak by sme my tam a vtedy boli
toto by sme nekonali.

Hriech však hriechom ostáva
aj keď mení sa jeho povaha.
Tak trochu kriticky sa na seba pozrime
a všeličo zistíme:

Nezabil som nikoho!
...no slovom zranil nie jedného!
Deň sviatočný sláviť?
...nie vždy sa to môže podariť.
Mať rád blížneho viac ako seba?

Nepriateľa sa jednoducho nedá!
Pôsty dodržiavať?
Nedalo sa, ...či nechcelo sa snád?!
Koľkokrát som v myšlienkach padal,
a pritom navonok, tak bezchybný sa zdal!
Nie raz som ohováral, súdil, závidel,
dnes viem, nemalo to žiaden zmysel.
Žijem tak, ako iní,
no od lásky sú vzdialené moje činy!

Toto je len spis hriechov pár,
na ktoré si v tejto chvíli spomínam.
Týkajú sa mňa,... a možno i Vás
tak považujeme o sebe aspoň raz.

Zistenie bude prekvapivé
vina nie je vždy iba inde.
Zameťme si pred vlastným prahom
a nehľadajme cudzích vrahov!

Uvidíme brvno vo vlastnom oku,
a potom budeme v menšom šoku,
že tá cudzia smietka,
je nič v porovnaní s mojím hriešnym ja!

" Keby sme mali odpovedať na všetky hlúposti, ktoré sa píše proti kresťanstvu, museli by sme mať hory mozgov, lesy pier a celá pole papieru," hovoril starec Epifanij.

Rady diabla jeho démonom, ako majú odvieť ľudí od Boha:

Snažte sa, aby boli stále zamestnaní nedôležitými vecami a vymyslite veľa možností, ako zamestnať ich myseľ.

Pokúšajte ich, aby míňali, míňali a míňali a požičiavali si peniaze. Presvedčite ich ženy, aby chodili do zamestnania a trávili tam veľa času, a muži aby pracovali šesť až sedem dní v týždni, desať až dvanásť hodín týždenne, aby si mohli dovoliť žiť prázdny život.

Zabráňte im tráviť čas so svojimi deťmi. Keď sa rozpadnú ich rodiny, nebude v ich domácnostiach už žiadny únik od pracovného stresu.

Pôsobte neustále na ich myseľ, aby nepočuli ten tichý Boží hlas. Lákejte ich, aby si na cestách všade púšťali rádio či magnetofón, a doma aby mali neustále zapnuté televízory, prehrávače a počítače. Dohliadnite na to, aby v každom obchode a reštaurácii stále hrala svetská hudba. To úplne zamestná ich myseľ a preruší spojenie s Christom.

Dbajte, aby na stoloch pri káve mali vždy mnoho časopisov a novín. Dvadsaťštyri

hodín denne je potreba útočiť na ich mozog správami. Okolo ich ciest nech sú reklamné panely.

Ich e-mailové schránky naplňte hlúposťami, katalógmi, tovarom, všelijakými novinkami a ponukami zliav, služieb zadarmo, ľahkého zisku a falošnými nádejami.

V novinách, časopisoch a televízii stále ukazujte krásne štíhle modelky, aby muži začali veriť, že najdôležitejšia je telesná krása, a aby začali byť nespokojní so svojimi manželkami.

Snažte sa, aby manželky boli príliš unavené, než aby mohli milovať svojich mužov. K tomu im pridajte bolesti hlavy! Keď nebudú dávať svojim mužom potrebnú lásku, začnú ju hľadať inde. Týmto rýchlo rozbijeme ich rodiny.

Dejte im santaklausov, aby ste ich odvieďli od vysvetľovania pravého zmyslu vianočných sviatkov ich deťom. Na Veľkú noc im dajte zajačikov a sladkosti, aby sa nehovorilo o Vzkriesení a víťazstve nad smrťou a hriechom.

Snažte sa, aby ich aj odpočinok unavoval a z rekreácie, aby sa vracali vyčerpaní. Zamestnajte ich, aby nemali čas ísť do prírody a premýšľať o Božom stvorení. Žeňte ich do zábavných centier, na športové akcie, na hry, koncerty a do kín.

Hlavne ich stále zamestnávajú! Nech sa stále ponáhľajú!

Na zamyslenie

Paradox našich čias

Dnes máme väčšie domy a menšie rodiny. Viac vymožeností, ale menej času. Máme viac titulov, ale menej zdravého rozumu, viac vedomostí, ale menej súdnosti. Máme viac odborníkov, ale aj viac problémov, viac zdravotníctva, ale menej starostlivosti. Utrácame príliš bezstarostne, smeje sa primálo, jazdíme príliš rýchlo. Pohneváme sa priskoro, udobrujeme prineskoro. Čítame príliš málo, televíziu sledujeme priveľa a modlíme sa priveľmi zriedka. Znásobili sme naše majetky, ale zredukovali naše hodnoty. Rozprávame priveľa, milujeme primálo a klameme príliš často. Učíme sa, ako zarábať na živobytie, ale nie, ako žiť. Pridali sme roky životu, ale nie život rokom, máme vyššie budovy, ale nižšie charaktery. Širšie diaľnice, ale užšie obzory. Míňame viac, ale máme menej, kupujeme viac, ale tešíme sa z toho menej. Cestujeme na Mesiac a späť, ale máme problém prejsť cez ulicu navštíviť susedov, dobíjame vonkajší vesmír, ale nie vnútorný, rozbili sme atóm, ale nie naše predsudky. Píšeme viac, ale učíme sa menej, plánujeme viac, dokončujeme menej. Naučili sme sa ponáhľať sa, ale nie čakať, máme vyššie platy, ale nižšiu morálku. Vytvorili sme viac počítačov pre viac informácií a aby sme vytvorili viac kópií, ale máme menej komunikácie. Máme vyššiu kvantitu, ale nižšiu kvalitu. Toto je čas rýchleho

stravovania a pomalého trávenia, vysokých mužov a nízkych charakterov. Viac voľného času a menej zábavy..., viac druhov jedla, ale menej výživy....

krátené

OZNAM

Pravoslávna Cirkev oznamuje všetkým, že sväté Liturgie sa v Banskej Bystrici a vo Zvolene konajú striedavo: jednu nedeľu v Banskej Bystrici v náhradných priestoroch v Agentúre sociálnych služieb na Ulici 9. mája č. 74 (bývalé detské jasle) so začiatkom o 9:30 hodine. Ďalšiu nedeľu vo Zvolene v kaplnke zvolenského zámku o 10 hodine. Ďalej vám oznamujeme, že sa vo vojenskej kaplnke vo Zvolene slúžia sviatočné večerne, utrene a sväté Liturgie. Podrobnejšie informácie dostanete na telefónnom čísle: 0903 170 583. Tešíme sa na vašu účasť. Christos medzi nami!

OZNAM

„S radosťou vám oznamujeme,

že dňa 20. septembra 2008 prijala sv. Tajinu Krstu a následne na to sv. Tajinu Myropomazania **Nina Tomášová**. Želáme jej veľa Božej milosti a lásky, nech je z nej dobrá

pravoslávna kresťanka a nech robí radosť nielen svojim rodičom a priateľom, ale predovšetkým Bohu. Svätá apoštolom rovná Nina pros Boha za ňu!“

Tropár sv. Niny – patrónky Gruzínska
*„Služobníčka Božieho Slova ,
podriadiac’ sa apoštolskej kázni
prvopovolaneho Andreja a ostatných
apoštolov, patrónka Gruzínska a nádoba
Ducha svätého, svätá apoštolom rovná
Nina, modli sa k Christu Bohu za spásu
našich duší. Amen.“*

SVETLO PRAVOSLÁVIA – spoločensko – duchovný štvrťročník

Zodpovedná:

Redaktorka: Mgr. Jana Tomášová, Jesenského 16, 974 01 Banská Bystrica, e-mail:

jankasom@szm.sk,

www.pravoslavie.sk

